

nejvyššího podání, tvrdila jen tolik, že realita č. 51 v M. tvoří příslušenství dolu P. a že byla vlastníky tohoto dolu věnována jako byt pro dělníky. To zjištěno nebylo, neboť podle sdělení obecního úřadu v M. je dům čís. p. 51 v M. vzdálen od dolu P. asi 400 až 500 m a bylo ho používáno jako obytného domu pro správce dolu. Nejsou tudíž splněny předpoklady § 76 první odstavec zákona čís. 220/1896 ř. zák., neboť dům ten nebyl vůbec věnován provozu hornictví na dole P. a nebyl k tomuto účelu ani zařízen. K novým skutkovým okolnostem a k novým důkazům v dovolacím rekursu nemůže dovolací soud přihlížeti, protože jsou to nepřípustné novoty. Na rozhodnutí čís. 6553 sb. n. s. a na rozhodnutí ze dne 27. října 1928 č. j. R I 650/28 poukazuje rekurentka neprávem, neboť přehlíží, že v obou těchto rozhodnutích šlo o pozemky, jež podle zjištění příslušných soudů tvořily součást horních nemovitostí pokud se týče byly věnovány výhradně provozu hornictví. Tyto předpoklady v souzeném případě nejsou splněny a proto bylo dovolacím rekursu odepříti úspěch.

Čís. 8870.

Děti z neplatného manželství považují se za děti manželské, když buď došlo ke konvalidaci manželství neb alespoň jeden z rodičů nezaviněně nevěděl o překážce manželství bez rozdílu překážky a náboženství rodičů.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1929, R I 146/29.)

Manželství Jana a Emilie G-ových bylo právoplatným rozsudkem prohlášeno neplatným pro dvojženství a vysloveno, že ani ten ani onen z manželů nemá viny na neplatnosti manželství. Soud prvního stolu rozhodl v nesporném řízení, že nezl. Ondřej G. zůstane ve výchově a ve výživě matky Emilie G-ové a že Jan G. jest povinen platiti na dítě 30 Kč měsíčně. Rekursní soud k rekursu Jana G-a napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel vytýká neprávem napadenému usnesení zřejmou nezákonnost ve smyslu § 16 nesp. říz. proto, že rekursní soud pokládá nezl. Ondřeje G-a za dítě manželské. Při tom hájí názor, že nutno toto dítě považovati za nemanželské podle § 160 obč. zák. proto, že se narodilo z manželství neplatného pro dvojženství. Ale stěžovatel nemá pravdu v tom, že nezletilého Ondřeje G-a jest považovati za dítě nemanželské, v kterémž případě ovšem by stanovení výživného bylo vyhrazeno pořadu práva, an nechce dítko uznati za své. Podle § 160 obč. zák., jenž byl částečně změněn § 50 zákona ze dne 8. října 1856, čís. 185 ř. zák. (konkordátem) a císařským nařízením ze dne 3. června 1858, čís. 92 ř. zák., jest pokládati děti zrozené v manželství neplatném za nemanželské, když překážka manželství nebyla později odstraněna neb aspoň jednomu

z rodičů není k dobru nezaviněná nevědomost o překážce. Tato zásada platí nyní všeobecně pro všechna neplatná manželství bez rozdílu překážky a náboženství rodičů. Ovšem podle původního doslovu § 160 obč. zák. platila tato zásada s výjimkou ohledně dětí zrozených v manželství neplatném z důvodu překážek vypočtených v § 62—64 obč. zák. Konkordátem (zákon ze dne 8. října 1856, čís. 185 ř. zák. § 50) byla zásada § 160 obč. zák. rozšířena při manželstvích katolických i na děti zrozené z neplatného manželství bez rozdílu, z jaké překážky byla neplatnost manželství vyslovena. Stalo se tak ve shodě s právem církevním. Cís. nař. ze dne 3. června 1858, čís. 92 ř. zák., byla pak platnost této zásady rozšířena na všechna manželství (i nekatolická), takže podle stavu zákonodárství po těchto zákonech považovaly se za manželské děti, zrozené z manželství neplatných bez rozdílu překážky a náboženství rodičů, když nastala buď konvalidace manželství nebo, když aspoň jeden z rodičů nezaviněně nevěděl o překážce. Zrušením konkordátu nebylo na tomto právním stavu nic změněno. Konkordát byl sice zrušen zákonem ze dne 25. května 1868, čís. 47 ř. zák. čl. 1., ale tím nebyla znovu pro katolická manželství vzkříšena platnost ustanovení § 160 obč. zák. v původním jeho doslovu. Zrušení zákona zrušivšího zákon dřívější neznamená beze všeho znovuvzkříšení platnosti zákona dřívějším zákonem zrušeného, když to nebylo zvláště vysloveno. Zákonem květnovým čís. 47 z roku 1868 čl. 1 byla uvedena znovu v platnost jen ustanovení druhé hlavy občanského zákoníka a dodatečných nařízení, tedy platnost ustanovení o právu manželském, nikoliv však platnost ustanovení § 160 obč. zák. v původním doslovu, tedy platnost zásady, že dobrodiní manželského původu nepřísluší za podmínek § 160 obč. zák. dětem zrozeným z neplatného manželství, vadí-li mu překážka § 62 až 64 obč. zák. Zůstalo tedy při všeobecnosti zásady § 160 obč. zák. pro manželský původ dětí zrozených z neplatného manželství bez rozdílu překážky a náboženství rodičů. Nelze ani seznati, proč by zákon zrušením konkordátu chtěl jinak upravití postavení dětí zrozených z neplatného manželství katolíků, než dětí zrozených z neplatných manželství jiných, a nebylo by srozumitelné, proč by chtěl pro děti zrozené v neplatném manželství katolíků stanovití jiné právní postavení. Vždyť zrušení konkordátu sledovalo jenom účel zrušiti výhody poskytnuté katolické církvi a platnost kanonického práva manželského, ale nemělo za účel, by výhody poskytnuté dětem z neplatných manželství katolíků byly zrušeny. (srov. k tomu nález čís. 13447, Gl. U. W. a Krainz Ehrenzweig Syst 5 vydání § 452 pozn. 20. a literatura tam citovaná). Není o tom sporu, že pravoplatným rozsudkem ze dne 25. prosince 1927 bylo vysloveno, že žádný z rodičů nemá na uzavření neplatného manželství viny. Tím je pravoplatně a také pro opatrovnický soud závazně rozřešena otázka viny rodičů ve smyslu § 160 obč. zák. Zavinená nevědomost o překážce manželství rozsudkem zjištěná by vinu na uzavření neplatného manželství zakládala a ovšem přiznání manželského původu vylučovala. Té tu však není. (§ 11 nařízení min. sprav. ze dne 9. prosince 1897, čís. 283 ř. zák., § 160, 102 a 1265 obč. zák. a § 507 tr. zák.). Rekursní soud tedy právem považuje nezl. Ondřeje G-a za dítě manželské, an byl zrozen sice v manželství neplatném, ale na ujednání neplatného manželství žádný z rodičů neměl viny.